

MAGDA OVERLEEFDE DANKZIJ STAMCEL THERAPIE

In 1993 kreeg Magda (67) essentiële trombocytose, een ziekte waardoor haar lichaam te veel bloedplaatjes aanmaakt. In 2009 bleek dat alleen een behandeling met stamcellen haar nog kon redden.

'Ik heb me altijd in goede handen geweten bij dokter Selleslag, de hematoloog in het AZ Sint-Jan in Brugge, die me al sinds het begin van mijn ziekte behandelde. Toen hij me in augustus 2009 duidelijk maakte dat ik nog maar één kans op overleven had en dat dit een stamceltransplantatie was, besepte ik dan ook meteen dat het vijf voor twaalf was. Ik had natuurlijk zelf ook wel gemerkt dat het steeds slechter met me ging. De helse pijnen in mijn benen waren bij momenten echt ondraaglijk, mijn gewicht nam aan een beangstigend tempo steeds verder af en ik had nauwelijks energie. Ik was nog slechts een schaduw van mezelf. Nu moest ik dus een beslissing nemen waarvan ik gehoopt had dat ik ze nooit zou moeten nemen: stamceltransplantatie. Ik wist nauwelijks wat ik me erbij moest voorstellen. Het was allemaal zo onbekend en bovendien beangstigde het me cellen van iemand anders te moeten krijgen. Zelfs een bloedtransfusie schrikte mij eigenlijk al af. Maar er moest nu echt iets gaan gebeuren en dus besliste ik, na veel wikken en wegen en een diepgaand gesprek met mijn man, het advies van mijn arts op te volgen en in te stemmen met een stamceltransplantatie.'

'Er volgde een periode van bang afwachten. Er moest een geschikte donor gevonden worden en dat was niet evident, maar mijn dokter had heel wat voorbereidend werk gedaan en vrij snel werd er iemand gevonden. Ik voelde me opgelucht, omdat we er nu echt voor konden gaan, maar ook bijzonder onzeker. Waar was ik aan begonnen? En vooral, hoe zou dit allemaal aflopen? Aan de periode die volgde denk ik liever zo weinig mogelijk terug. De behandelingen om mijn lichaam voor te bereiden op de stamceltransplantatie waren heel zwaar en maakten me steeds zieker. Maar er was nu eenmaal geen weg terug en ik ben altijd blijven geloven in de goede afloop. Ook voor mijn omgeving was het zwaar om me steeds verder te zien aftakelen en geen zekerheid te hebben dat het ooit nog goed zou komen.'

'De transplantatie herinner ik me als een bijzonder moment. Ik weet nog hoe een verpleger rond halfzeven mijn kamer binnenkwam met de stamcellen van mijn donor. Het zakje werd boven mijn bed opgehangen en via een infuus toegediend. Ik had de voorbije dagen het ene infuus na het andere gekregen, was al lang de tel kwijtgeraakt, maar gevoelsmatig was dit toch anders. Dit waren de cellen die mijn leven moesten redden. Zou nu alles goed komen? 'De verschrikkelijke pijn in mijn benen was al snel na de transplantatie volledig verdwenen, maar het heeft nog maanden geduurd voor ik me ook voor de rest weer beter ging voelen. Ook emotioneel was het een bijzonder zware periode, zeker de eerste vijf weken die ik in afzondering moest doorbrengen, omdat je na zo'n stamceltransplantatie bijzonder vatbaar bent voor infecties. Toen ik na 53 dagen het ziekenhuis mocht verlaten, voelde dat aan als

'Ik ben door het oog van de naald gekropen, maar voel me als herboren'

een kleine overwinning: ook al was ik nog te zwak om thuis zelfs maar de trap op te lopen. Maar in de weken die volgden, raakte ik er dankzij aanvullende transfusies en behandelingen langzaam maar zeker weer bovenop. Nu durf ik zonder aarzelen te zeggen dat het heel goed met me gaat. Ook mijn gewicht en energiepeil zijn duidelijk toegenomen en als ik hoe ik me nu voel vergelijk met de situatie van een jaar geleden, dan is dat bijna niet te geloven. Mocht je me vroeger gezegd hebben dat ik ooit een stamceltransplantatie zou ondergaan, dan zou ik gezegd hebben: nooit van mijn leven. Maar als je op een moment met je rug tegen de muur staat en weet dat het je enige kans is, dan ga je er gewoon voor. Ik ben blij met de keuzes die ik gemaakt heb. Ik ben door het oog van de naald gekropen, maar dankzij de goede zorgen van dokter Selleslag en de verpleging van de afdeling waar ik behandeld werd, heb ik een tweede kans gekregen. En dankzij mijn donor natuurlijk. Want op dat vlak heb ik ontzettend veel geluk gehad. De kans dat er een geschikte stamcel donor voor je gevonden wordt, is bijzonder klein, maar een 28-jarige man uit Duitsland die zich als donor liet registreren bleek de perfecte match. Ik heb hem nooit ontmoet - de donatie is anoniem - maar ik denk elke dag aan hem. Hij heeft me tenslotte iets heel bijzonders cadeau gedaan. Zonder stamceltherapie zou ik er niet meer geweest zijn, maar nu voel ik me letterlijk als herboren.'

MEER WETEN?

Op www.stamceldonor.be vind je info over stamceldonatie en kan je je registreren als donor. Meer achtergrondinformatie vind je op www.demaakbaremens.org.